

DANKBARE HERINNERING AAN
MEVROUW
MARIA ALMA BAELE

echtgenote van de Heer
ALBERT VAN DEN BOSSCHE

geboren te Velzeke op 17 september 1903
en godvruchtig thuis in familiekring overleden
op 19 april 1995,
gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

De mensen sterven. Oude mensen. Kinderen en jeugd. Volwassenen in de pracht van hun leven. Ze sterven meestal in bed. Sommigen op het asfalt of op de vloer van de werkplaats. Of in de oorlog. Of de langzame dood van de verraderlijke ziektes. Elk sterven is de waarheid van generaties lang. Maria sterft thuis bij Albert. Ze lijdt veel de laatste dagen. Een lijdende gestalte met de uitdrukking van diepe smart op het gezicht. Ze is omringd door haar kinderen. Twee dochters en drie zonen. Als liefde rondom het sterfbed staat, is de dood overwonnen. Maria gaat op het middaguur middenin de week. De vitaliteit in het leven van vijf kinderen gaat door. Eén kind is gestorven kort na de geboorte, Anita haar zesde. Maria's leven heeft zin gehad.

Maria is vierenvijftig jaar getrouwd met Albert "de verver van d'Oude Kerk". En zoals dat meestal gaat in de twintigste eeuw: er wordt hard gewerkt, er bloeit veel moois. Een welvaartswijk. Haast het paradijs op aarde. De schaduwzijde van het bestaan blijft weliswaar. Verhalen van ouders en grootouders die de oorlog hebben

meegemaakt. Verhalen van vertwijfeling en zorgen. Het verdriet van iedereen. De geschiedenis wordt gemaakt door gewone mensen in hun dagelijkse beslommeringen. Zeg niet dat Maria dat alles ontgaat. Met als achtergrond: het kruis in huis, de kapel in de wijk, de kerk in het dorp. Maria is de vrome vrouw van het groot geloof. Ze bemint de godsdienst. Ze kent de rituelen. Ze bewaart de traditie.

Je vergeet haar niet. Je ziet een moeder in je herinnering. Je hoort het typische timbre van haar stem, de onvergetelijke klank van wat ze te zeggen had. Leefde zij als op een gezegend eiland in de Pacific? Als je nu nog vragen kon: "Maria, wat zeg je over jezelf? Over de diepste kleur van je ziel? Over de grondtoon van je bestaan? Over de plek waar je jazegt tegen jezelf?" - dat ze dan zeggen zou... "Het kan grootspraak zijn maar ik ben mezelf genoeg. Ik heb ook mijn kleinkinderen heel lief en zij zien mij graag. Er is geen put in mezelf die dringend moet opgevuld worden met "iets" dat ik heb gemist. Het is allemaal niet perfect, niet af, niet definitief, niet van alle tijden - weet ik best. Er is in mij toch voldoende plek die vrouw en moeder heet. Ik dank Albert en de kinderen. En dat voelt goed".

Sterven in april is tussen winter en zomer. Als aprillicht. Zo koel en koud en strak want de dood is hard. Zo zacht en mild en goed, want de toekomst is veelbelovend. Altijd weer ben je dankbaar en ontroerd. Daarom niet zomaar blij. We weten teveel na zoveel jaren.

De families **BAELE, VAN DEN BOSSCHE,**
MATTHIJS en MISEREZ,

danken U voor uw blijken van deelneming.